

Snart sextio år efter freden i Paris har finländska medier inte rört sig en millimeter från livslöggen om ett "separat" fortsättningskrig. Historiker av facket har i betydligt större skaror befriat sig från den politiska korrektheten. Jag nämner Markku Jokisipilä, men menar också flera andra. Massmedierna har sin historia för sig. Idag råkade jag se en trailer för TV2:s självständighetsdag 2006: idel förhärligande av krigen, lika som det varit de senaste 50 åren. I Hbl 30.11 saknar Björn Månssons ledare all fräschör.

Uttryck som "den finska striden för en nazitysk seger" och "Finlands krig mot de allierade" finner inte hans nåd. (De har uttalats i en artikel av "en svensk journalist som Arnstad" - ja, Månsson låter litet som om en svensk journalist vore sämre än en finländsk.) Snart sagt alla hederliga historiker i världen håller dessa två fakta för ostridiga. Men de saknar någon "insikt" som Månsson antyder att han har. Fosterländskhet kanske?

Björn Månsson själv skriver faktiskt om "det av omständigheterna dikterade vapenbrödrskapet med Hitlers Tyskland" vilket ju är samma sak som "striden för en nazitysk seger" - försåvitt vår politiska ledning inte i lönnedom arbetade för ett nederlag. De s.k. tvingande omständigheterna förblir här lika vaga som alltid. De varken förklaras eller ens bortförklaras. De är självförgudande axiom. Jag tillåter mig därför att undra: vilken insikt är det som författaren Henrik Arnstad saknar och som Månsson och hans yverborna likar besitter?

KIM PETER JOHANSSON

Esbo